

צמיחה נבטי

גליון 50

מועדי כניסת השבת

מוצאי שבת	הדלקת נרות
ירושלים: 8.29	ירושלים: 7.10
תל-אביב: 8.31	תל-אביב: 7.26
חיפה: 8.33	חיפה: 7.19
ביתר עילית: 8.29	ביתר עילית: 7.26
רבינו תם: 9.04	
הנצח החמישי: 5.31 סוף זמן ק"ש למג"א: 8.27 סוף זמן ק"ש להגר"א: 9.03 סוף זמן תפילה למג"א: 9:51 סוף זמן תפילה להגר"א: 10.15	

פרשת הקת תשע"ג - דברות קודש מאת הגה"צ הרב אליעזר ברלנד שליט"א

פרה אדומה

אומר הרבי בתורה נה' "וזהו בחינת עפר ואפר הנאמר בפרה. כי בחינת התפלה, צריכה לבחינת עפר ואפר". הרבי מחדש שתיקוני פרה אדומה בדור שלנו נעשים בכל יום ויום ובכל רגע ע"י תפילה בכוונה, תפילה בכוונה זה כמו להישרף זה ממש יסורי שריפה. בשעת התפילה צריך להתנתק מכל המחשבות מכל הבילבולים. להתנתק מכל המחשבות זה העינוי הכי גדול מכל העינויים, אדם מלא מחשבות מה יהיה פה? מה יהיה שם? פתחתי בית חרושת, פתחתי מפעל איך אני אשלם?

אם אדם באמת רוצה לפעול את כל הפעולות, לפעול את כל הישועות שהוא צריך זה רק על ידי שהוא יהיה עפר ואפר, ולעפר ואפר זוכים רק על ידי תפילה בכוונה, תפילה בכוונה זה כזה מסירות נפש שעושה את האדם עפר ואפר.

תיקוני הפרה זה תפילה בכוונה, על ידי תפילה בכוונה אדם נהפך לפירורים, על ידי תפילה בכוונה אדם נשרף לגמרי, גם על הפרה נאמר שריפה, גם את הפרה שורפים, והשריפה של היום זה על ידי תפילה בכוונה, ברגע שאדם מוסר את הנפש על כל מילה על כל אות, שורף את עצמו על כל אות ואות בתפילה זה נקרא מסירות נפש. אדם יכול לעשות מסירות נפש בצדקות, לעזור בגמחים לעשות הלוואות זה הכול נפלא! אבל מסירות נפש אמיתית זה רק בתפילה בכוונה להתפלל לאט לאט זה נקרא מסירות נפש.

הרבי אומר שצריך למסור את הנפש על כל אות על כל מילה לא לברוח מהמילים, וצריך להיכנס לתוך התיבה לתוך המילה לתוך השמונה עשרה, לתוך האותיות, כל אות רוצה לתת לך את כל המתנות שבעולם, כל אות רוצה לתת לך את כל השפע שבעולם, כל אות תופסת את הבן אדם מלפפת אותו, מחבכת אותו, אומרת לו "אל תלך ממני", "מה אתה רץ!", מה אתה בורח, אני אתן לך כל מה שאתה רוצה", עם כל אות ואות אדם ממשיך על עצמו את כל השפע שבעולם.

הרבי אומר בתורה פ' - שאדם יהיה מרוצה למות על קידוש ה', למסור נפשו על קידוש ה', וכשהוא מגיע לתפילה צריך לחשוב - אני הולך למות על קידוש ה', אדם צריך להסכים למות על כל מילה בתפילה, כל מילה להגיד לאט בכוונה "לא אכפת לי מה יהיה עם המילה הבאה" כמו שאומר ר' משה מקוברין ב"אוהל ישרים" אם תמות במילה הראשונה או השניה או השלישית, איך תוכל להתפלל הלאה? אז הוא אומר - יהיה לך נס, יהיה לך תחית המתים. שאדם בא לתפילה שחרית הוא צריך לחשוב "אני עכשיו הולך למות 3 שעות על קידוש ה'" ובכל אות הוא צריך להיות מוכן למות על קידוש ה', כל שניה ושניה בתפילה זה יסורי מוות, הוא מת על קידוש ה' הוא שורף את עצמו כמו שכתוב "עליך הורגנו כל היום".

בכל מילה בתפילה אתה צריך להוציא את הרוח שטות שלך את הגאווה שלך את התאוות ממון שלך לא לחשוב איך אני אתפלל הלאה, מה יהיה הלאה התפילה זה לא איזה טכס זה לא תחנת אוטובוס כל מילה צריכה להפוך את כל המהות שלך, כי הבן אדם הוא רק גוש תאוות הוא רוצה כסף הוא רוצה כבוד, אם אדם לא ימסור נפש בתפילה אז ככה הוא יגמור את כל ה-120 שנה שלו, גוש תאוות של כסף, פגמי ברית מחשבות רעות הסתכלויות רעות. לזה קוראים חיים!?, זה נקרא חיים!?, אם חיים כאלה אז למה לי חיים!.

באמת צריכים מסירות נפש עד שנכנסים לעבודת התפילה, צריכים פשוט מסירות נפש להתנתק מן המחשבות, אדם כל היום חושב על כסף על האשה על הילדים על מה שהוא יעשה עוד שעה, לאן הוא ילך? המוח שלו עובד מיליון מחשבות בדקה. איך מתנתקים מהמיליון מחשבות האלה? לזה צריכים מסירות נפש על קידוש ה', בשעת התפילה צריך להסכים למות! באותו הרגע לדעת שה' מנהל את העולם הוא מלך העולם הוא עושה הכל, תן לו לנהל את העולם אל תעזור לו, אדם עם המחשבות שלו רוצה לעזור לקב"ה לנהל את העולם, אתה רק תתפלל תשב בשקט תן לו לנהל לבד את העולם.

אדם צריך להתחיל להתפלל לאט לאט, אות אות מילה מילה כל אות למות על קידוש ה' כי אפילו פושעי ישראל מוכנים למות על קידוש ה', אפילו פושעי ישראל קופצים אל תוך האש לא לעבור על דתם ה"ו, צריך לדעת שלהתפלל בכוונה זה כמו לקפוץ לתוך האש, אם אדם יסכים על כל אות למות על קידוש ה' פתאום יפתח לו אור גדול כמו שמביא ה"תולדות אהרן" בספר שלו ששנה שלימה הוא התפלל במסירות נפש על כל אות הוא היה נלחם בכל אות להגיד אותה בכוונה, יום אחד שהגיע ל"אהבת עולם" הוא אמר זהו עכשיו אני מת! עוד אות אחת שאני אומר בכוונה זה מוות ממש! ואז נפתח לו כזה אור גדול שעם האור הזה הוא הלך כל החיים.

תפילה לעני

מאת מורנו הרב שליט"א

ריבוננו של
עולם זכני לכוון
בתפילתי בכל
אות ודיבור
ואאמין באמונה
שלימה שאתה
שומר עלי ועומד
עלי בכל שניה
ושניה, ומאזין
לכל אות ולכל
הגה היוצא מפיו,
ורוצה אתה
להשפיע עלי כל
טוב שבעולם, ויש
לך צער אינסופי
מזה שאינך יכול
להשפיע עלי, כי
מלא רחמים אתה,
וכולך אך ורק
מלא רחמנות, ואין
לנו שום השגה
באין סוף הרחמים
שלך, שאתה
רוצה להשפיע עד
אין סוף ועד אין
הקר, אך ורק דרך
אותיות התפילה,
ולכן מעתה אזכה
לכון בכל ליבי
ובכל גימי נפשי
בכל אות ואות
שבתפילה ולא
אוציא שום אות
ושום מילה שלא
בכוונה.

זה אומר לנו, למה אנחנו נתנים שם להר על סמך מה שקורה לגויים?

אלא התביעה הזאת היא בעצם אלינו. היא באה לומר לנו שאנחנו בעצמנו שלא יקרה לנו דבר כזה שאנחנו נהיה אדישים. כי אם אדם רואה שיש משהו מאוד מאוד גדול ונפלא ומעורר ומרגש הוא לא יכול לעמוד מן הצד ולהיות אדיש. הקב"ה לא יכול לקבל כזה דבר, איך זה יכול להיות שאני הורדתי אור ואתם לא התרגשתם מהאור הזה. וזה בעצם מסר שבא להגיד לעם ישראל לכל הדורות, תדעו לכם שמה שאני לא יכולתי למחול לגויים, שחס ושלום זה לא יקרה לכם, שאתם תראו פתאום איזה אור גדול, ואתם פתאום תגידו, בסדר, זה דברים נפלאים, זה השגות, זה לא בשבילנו, זה בשביל אנשים יותר קיצוניים, יותר צדיקים, יותר חסידיים, יותר רוחניים, כאלה מן הסוג הזה, מהסגנון הזה, זה לא מדבר אלינו, אנחנו רוצים עכשיו ללכת לאכול ולשתות ולהיות אדישים. אז ה' נתן את השם הזה סיני כדי שכולנו נדע שאם ה' יורד אלינו, ה' עושה לנו ניסים, ה' רוצה לעורר אותנו, שאנחנו לא נחשוב עכשיו לברוח, ולחשוב על עצמנו, ולהיות אדישים".

© וייסמן
02-5402623

"כל העבודה של האדם בעולם הזה, לא להישאר איפה שהוא. זה המציאות, זה הטבע, זה אני וגמרנו. נשארים במקום. לא!, אלא צריך להתחבר לקב"ה. לברוח מהשיגרה, מהאדישות. כשניתנה תורה, כל מלכי עובדי כוכבים רעדו, פחדו שמא מבול בא לעולם, הם דאגו לבריאות שלהם, לחיים שלהם, לרכוש שלהם, לנכסים שלהם, שמא בא מבול והם יצטרכו לברוח ואין להם מקלט ולאן ילכו, ומה הם יעשו? אבל כשהבינו שבסך הכל מדובר בהשגות רוחניות, בעניינים רוחניים, שחררו אנחת רווחה, אין זה נוגע לנו, אפשר לנו לשוב לשיגרה. כך ירדה שנאה לאומות העולם. ולכן נקרא ההר שעליו ניתנה התורה הר סיני. סיני לשון שנאה. וזה קשה. הרי יכלו לתת לו כל כך הרבה שמות. שמות נפלאים יכולים לתת להר סיני. אפשר לקרוא לו נעשה ונשמע, ואפשר לקרוא לו הר התורה ואפשר לקרוא לו הר ה', והתורה מצאה לו רק שם אחד: סיני - שממנו ירדה שנאה לעולם. למה צריך לזכור שירדה שנאה לעולם? למה צריך לזכור מה שקרה לגויים? מה אכפת לי מהגויים. למה לא נתנו להר סיני שם שהוא שייך למת! למה צריך לתת שם שמראה על החושך ועל השנאה, מה המסר ששייך אלינו, מה

הוא רבינו - מקור הכמה

יש היים ויש היים

יכול לתת דין וחשבון על כל ימי חייו גם הוסיף ואמר: "אלא שאיני יודע אם יצאתי ידי חובת התמימות והפשטות של רבינו". ואחרי כל זאת אמר מוהר"ת: "אדם שפוי אחד היכרת". כי רבינו הקדוש חי חיים שאין בהם שום נטיה מדרכי ה', שום הסתכלות כלל בעולם, שום דיבור בהבלי העולם, שום תנועה בידיו בענייני העולם הזה - כלל כלל לא. כי כל חייו היו מסתתרים מאחורי מוצקה של דביקות אין סופית בהש"ת בלא הפסק כלל, אפילו לא בשונג ואפילו לא באונס עד שלכן נקרא ספרו בשם "חיי מוהר"ן" - כך הודיע לנו ר' לוי צחק בנדר ז"ל - ואילו ספרו של מוהר"ת נקרא רק בשם "ימי מוהר"ת", כי אפילו ברומ מעלתו כבר אי אפשר לחבר את כל ימיו למסכת אחת של חיים שאין בה שום פרץ כלל. ואנחנו? - גם זאת אמר לנו ר' לוי צחק ז"ל - אנחנו: "לרגעים תבחננו". אנחנו נבחנים בכל רגע שנזכרים בה' אם משכנו עצמנו אליו אפילו במשהו, האם עשינו עם זה איזה מעשה של קדושה, האם אמרנו איזה מילה לפני ית', האם אמרנו "אוי" על כל פנים. כי על ידי זה זוכים גם אנו להמשיך עלינו כל אחד כפי התגברותו בכל רגע של מבחן מהחיים שחי הוא ז"ל ולהיות נכללים בו ז"ל בחיים האמיתיים לעד ולנצח נצחים אמן.

בברסלב היה איש משוגע שהיה מסתובב בעיר וצועק תמיד: "לסבא שלי היו אלף זהובים". פעם אחת בשעת סעודה שלישיית בעת שהיה מוהר"ת דורש בתורה נכנס המשוגע הזה לבית המדרש של אנ"ש וצעק כדרכו, וכמובן שנעשה רעש בבית המדרש והופרעה הדרשה. כששמע מוהר"ת מה העניין נענה ואמר: "העולם כולם הם משוגעים, וגם אני בכלל, אדם אחד שפוי היכרת". כי בעל עבירה הוא משוגע שהרי אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות וכו', ונדפסה התורה שנאמרה אז על ידי מוהר"ת בהלכות נטילת ידים הלכה ו' אות ל"ז.

כי מה שכלל מוהר"ת את עצמו בזה אף על פי שבדאי לא היתה בידו שום עבירה כלל, הוא מחמת שכל נטיה ולו הקלה ביותר אל העולם הזה ודמיונותיו הרי הוא כבר בכלל שיעגון ורוח שטות ממש וכמו שמובא בדברי רבינו בשם הבעש"ט על פסוק "וסרתם ועבדתם אלהים אחרים" שתיקף שרתם ולו כחוט השערה מהש"ת הרי מיד כבר ועבדתם אלהים אחרים. ולכן החזיק מוהר"ת גם את עצמו כמשוגע ממש מאחר שמצא בעצמו נטיות רבות כאלו כידוע מעוצם דקדוקו על עצמו עד שאפילו בעת הסתלקותו שאמר "אני

פרפראות לתורה

"ויקחו אליך פרה אדמה תמימה, אשר אין בה מום, אשר לא עלה עליה על" (ט"ב)

העיר על-כך הצדיק רבי יעקב יצחק הורוביץ, הלא הוא ה"חזון מלובלין": לא על פרה אדמה בלבד מדבר כאן הכתוב, אלא גם על כל אדם ואדם, המדמה בנפשו ש"אין בה מום" - שהוא כליל השלמות ואין בו פגם וחסרון - סימן, ש"לא עלה עליה על" - שעול התורה והמצוות לא עלה עליו כראוי, ועדין לא הגיע למידת הענוה והצניעות, שהיא גאה ויאה לכל יהודי. וכבר הורו לנו חז"ל, ש"ענוה גדולה מכל" (מידת הענוה חשובה מכל שאר המידות הטובות). (בני ציון)

עץ ארז ואזוב (ט"ו)

ברש"י: גבוה שנתגאה וחטא ישפיל עצמו וכו' - ולמה יתכפר החטא ע"י ההשפלה בלבד שמשפיל עצמו, כי ודאי עיקר החטא מג אות שמסלק מלכות שמים ממנו. שאם היה ברור לאדם, שכל חיותו מהש"ת והוא כגרון ביד החוצב, לא היה מגיע לידי חטא, ולכן המתגאה כעובד ע"ז. וע"י שזוכה לענוה ושפלות בהכיריו את האמת, ממיילא נמתק החטא. וא"א לזכות לענוה ושפלות בלא תשובה כראוי. והכנעה זו היא היראה שקודמת לכל. (שפת אמת)

סיפור לפרשה

"זאת התורה, אדם כי ימות באהל"

הצדיק רבי יצחק איזיק מספרין (שם מקום), מיסד שושלת אדמו"רי וידיצ"ב וקומרנה, היה גדול בתורה ובחסידות והוכר על-ידי המוני היהודים בגליציה להונגריה כאחד מצדיקי הדור. עם זאת, חי רבי יצחק איזיק את רוב שנותיו בעוני ובדוחק, ובני משפחתו סבלו לעתים ממש מחרפת רעב. פעם אחת נזדמן לביתו אחד הרבנים החשובים שבמחוז, ומאחר ולרבי יצחק איזיק לא היה אפילו כסא אחד בבית כדי להושיב את האורח, מהרו הילדים והביאו שתי אבנים והניחו קרש על-גביהם, והושיבו עליו את הרב האורח. תמה האורח, שהיה רב חשוב במחוזו וחי ברווחה יחסית, על העוני המרוד שעיניו רואות בביתו של גדול-תורה בישראל. וכאשר עמד להיפרד ממארחו, אמר לו: "אני תמה על כבודו, ששמו יוצא לפניו בכל הסביבה כאחד מגדולי הדור, והנה אין בביתו לא מיטה ראויה, ואפילו לא כסא אחד או שלחן המצויים בכל בית! השיב רבי יצחק איזיק לאורחו, ואמר: במחילה מכבודו, ומדוע לך כאן במחוזנו כיסא, ושלחן? תמה האורח על רבי איזיק, ואמר לו: כלום יש כאן שאלה? הלא אני עובר אורח במקום זה, ואיני נמצא בביתי! אף אני - קרא רבי יצחק איזיק - איני אלא אורח במקום זה, היום אני כאן, ומחר - מי יודע היכן אהיה?... (בני ציון).

שבת שלום!

"וימאן אדום נתן את ישראל עבר בגבלו ויט ישראל מעליו"

מעשה בשוחט אחד, שלקה לא עליו במידת הקמצנות, וסרב להכניס לביתו עניים אורחים, שנוקקו ללינת לילה, בתירוצים שונים ומשונים. וכיון שאותו שוחט היה מחסידי רבי ישראל מרוז'ין, פנו ראשי הקהילה אל רבם, בבקשה שישפיע על השוחט לשנות את אורחותיו הפגומים, ולקיים בעין יפה מצות הכנסת אורחים. זימן אליו הצדיק מרוז'ין את השוחט הקמצן, ולדבר איתו באריכות על מצות הכנסת אורחים, שהיא אמרו חז"ל, שהיא גדולה "מהקבלת פני השכינה" (שבת קכ"ז צ"א). בתום דברי הכיבוש, הוסיף ואמר לו הצדיק בקול נמרץ: "מי שנוגד במזל מאדים" יכול להיות שוחט או חלילה רוצח. ואשרי מי שנופל בחלקו להיות שוחט. אולם, כל אימת שאדם מישאל עוסק במלאכה השחיטה, עליו לכון את מעשהו לשם מצוה ולא לשם אכריות. משום כך, נהגו השוחטים מאז ומעולם להפליג במצות הכנסת אורחים, כדי להשריש בליבותיהם את מידת הרחמנות, ולבטל את מידת האכריות המקננת בקרבם. יוצא מזה, שאם אתה מוצא ש"ב" (שוחט ובודק) שאינו מכניס אורחים - יש חשש בקרבו וזוהמה של רוצח, ויש להרחיקו מיד ממלאכת השחיטה. ורמז לכך מציינו בפרשת "וקת" בפסוק (כ"א): "וימאן אדום נתן את ישראל עבר בגבלו ויט ישראל מעליו" - אם שוחט, שנוגד במזל "מאדים", "וימאן(מסרב)...נתן את ישראל עבר בגבלו" - מסרב להתיר לבן ישראל, לדרוך על סף ביתו, אז "ויט ישראל מעליו" - צריכים לנדותו מקהל ישראל ולסלקו ממשכורתו... (בני ציון)

- לעילוי נשמת אריה בן יהודה ז"ל
- לעילוי נשמת ברטה בת פרידה ז"ל
- לעילוי נשמת מיכאל ניסים טולדנו בן אסתר ז"ל
- לישועה וחזרה בתשובה של תומר בן מזל ה"ו
- יוסף זיו בן רחל ה"ו הצלחה ושמחה ברוחניות וגשמיות
- לרפואת והצלחת הרב והרבנית שליט"א

לתרומות לעלון ולתגובות 02-9666755 ניתן להשאיר הודעות בתא הקולי "תרומתכם חשובה לנו מאוד, כל תרומה תתקבל בברכה"